

Predragi! Neka mi Isus čuva moje kćeri i sinove!

Pred neko vrijeme smo slavili liturgijske svetkovine Tijelovo i Presveto Srce Isusovo, kao i spomen Bezgrešnog Srca Marijina. Ti blagdani pokazuju nam stazu do vječnoga blaženstva: sjedinjenje s ranjenim Srcem Isusovim uz pomoć Naše Gospe. Zatim, na svetkovinu svetoga Petra i svetoga Pavla ojačali smo svoje zajedništvo s Rimskim Prvosvećenikom, njegovom osobom i njegovim nakanama; ujedno smo uvećali želju da Krista donesemo ljudima. Na taj način još jednom smo slijedili savjet našega Oca: **omnes cum Petro ad Iesum per Mariam!**

26. lipnja na mnogim mjestima je već tradicija da se Bog časti slavljenjem svete Žrtve na čast svetoga Josemarije. Molim da po njegovu zagovoru bude mnogo duhovnih plodova u svim krajevima cijeloga svijeta. Dan prije toga, 25. lipnja, ispunilo se sedamdeset godina od svećeničkog ređenja don Álvaro. A kroz nekoliko dana spomenut ćemo se godišnjice njegove molbe za primanje u Djelo, 7. srpnja 1935. Ti događaji me potiču da se zadržim na primjeru predragoga prethodnika, na njegov pažljivi i postojani interes da se brine o duhovnim i materijalnim potrebama duša.

Kada se ispunilo pedeset godina njegova odgovora na Gospodinov poziv, velikom jednostavnošću nam je pisao: „Povijest moga poziva je povijest pouzdane i ustrajne molitve našega Utemeljitelja koji je tijekom četiri godine – bez da me je jedva poznao, samo jer mu je jedna od mojih tetaka govorila o meni – molio da mi Gospodin udijeli tu milost toliko veliku, najveći dar koji mi je Bog poslije vjere mogao dati. Uz tu molitvu i također poticajima našega Oca bio je tu apostolski susret s nekim od njegovih sinova koji su me pozvali da sudjelujem na katezezi i na posjetima siromašnima Blažene Djevice Marije prije nego su me povelili u studentski dom u ulici Ferraz i predstavili me našem svetom Utemeljitelju. Sve je to učinio Gospodin“¹.

Sve je to učinio Gospodin, rekao je don Álvaro. Ali On računa na aktivnu i srčanu revnost svakoga pojedinca – konkretnim djelima i osobnom žrtvom – za duhovne i materijalne potrebe bližnjih. Od svoje prve mladosti don Álvaro je ozbiljno uzeo Učiteljeve riječi iz Evandjelja svetoga Mateja gdje se govori o konačnom sudu. Govori se o tome kako Gospodin poziva pravedne da uđu u njegovu radost i svoju odluku temelji na tome da su na zemlji pomagali potrebitima: *ogladnjeh i dadoste mi jesti; ožednjeh i napojiste me; (...)'Zaista, kažem vam, što god učinite jednomu od ove moje najmanje braće, meni učinite!*².

Isus Krist je bio vrlo blizu bespomoćnih ljudi: siromašnih, usamljenih... Došao bi k njima uz posebnu ljubav i On želi da mi njegovi učenici slijedimo istim putem. Kada otvorimo oči i vidimo tolike današnje situacije i neimaštine, svaki dan, otkrivamo samoga Isusa Krista, koji je bio sa svima i sa svakim pojedinim čovjekom solidaran. Ako se brinemo za te ljude – koji su u blizini ili udaljeni – uz milosrđe, dotičemo rukama, vrlo blizu, Presveto Gospodinovo Čovječstvo, kao što to vidimo kod Pape Franje: **Kako mogu danas pronaći rane Isusove? Ja**

¹ Don Álvaro, 1.7.1985.

² Mt 25, 35-40.

ih ne mogu ugledati kao Toma. Isusove rane nalazim dok činim djela milosrđa. To su danas Isusove rane³.

Primjećujemo da je onog 7. srpnja poziv don Álvara bio pripremljen djelima zahvale u njegovom srcu i njegovoj bratskoj ljubavi prema svima, a konkretno prema potrebitima. S prijateljima koji su poznavali Opus Dei od godine 1934. često je odlazio u predgrađe Madrida gdje je davao katehezu i posjetio siromahe i bolesnike. I mislim da se može tvrditi da je njegov prvi kontakt sa svetim Josemarijom bio direktna posljedica tih djelatnosti u kojima nije nedostajao dobar sastojak žrtve. Već vam je poznato da je jednog dana, nakon poduke katekizma djeci u jednoj župi skupa s tim prijateljima, bio napadnut od grupe antikatoličkih ljudi koji su ga engleskim ključem udarili u glavu. Nastala je teška rana i vrlo bolna infekcija i to se produljilo na nekoliko mjeseci, a posljedica je bila jaka neuralgična bol koja se ponekad obnavljala. Nikad se nije tužio zbog te boli, niti se najmanje ljutio na one koji su mu je nanijeli. Još i više, rijetko je u javnosti govorio o tom događaju u svome životu.

Nikad nije zaboravio veliko dobro koje mu je došlo preko te kateheze i posjeta bolesnima i nemoćnima dok im je velikodušno posvećivao dio svoga vremena. Bog ga je pripremao na susret sa svetim Josemarijom koji mu je radikalno promijenio život. Tako se može razumjeti da se odlučio zamoliti za primanje u Opus Dei nakon kratkoga objašnjenja duha Djela, dok je bio prisutan samo jednom razmatranju na duhovnoj obnovi koju je držao naš Otac. Od tada, pošto je saznao kako je sveti Josemaría molio one koji su dolazili u dom da idu na susret s potrebitima i bolesnima, don Álvaro je bio ojačan u značenju djela milosrđa, ne samo teoretski, nego i praktično. Mnogo godina kasnije je govorio: „Kontakt sa siromaštvom i sa odricanjem uzrok je velikog duhovnog potresa. Vidimo da se mnogo puta bavimo glupostima koje nisu više od našeg egoizma i malenkosti“⁴.

U Djelu se uvijek živio taj duh služenja. Ovako nam je govorio sveti Josemaría: **Opus Dei je nastao među siromašnima u Madridu, u bolnicama i u najsiromašnijim kvartovima: za siromašne, djecu i bolesne i dalje se brinemo. To je tradicija koja se u Djelu nikad neće prekinuti, jer uvijek će biti siromašnih – također i siromašnih duhom koji nisu manje potrebiti – i djece i bolesnih: u katehezi koju držimo u najpotrebitijim župama i u posjetima siromašnima Blažene Djevice Marije**⁵.

Dobro primjećujete kako je naš Otac uvijek po cijelom svijetu promicao bezbrojne inicijative u korist siromašnima, a don Álvaro je nastavio tim putem. Kada bi se sastao s grupama ljudi starijih ili mlađih, pozivao ih je da se brinu o onima koji su manje favorizirani, stvarajući projekte za pomoć u potrebama obrazovanja, zdravstva, rada i drugog. I to na konkretan način kako bi približio ljude Bogu i kako bi se oni približili Njemu. Gajio je također tu odgovornost među poduzetnicima, radnicima, bankarima i općenito među ljudima koji su raspolagali ekonomskim sredstvima. Govorio im je o mogućnosti da pokrenu ili ojačaju te inicijative koje trebaju smatrati kao dužnost zbog pravednosti i ljubavi koja mora utjecati na kršćanski posao i zbog iskrene ljubavi prema našoj braći i sestrama po svijetu.

U svojim pastoralnim putovanjima, nije bilo čudno, potaknut željom da poboljša materijalne ili radne prilike mjesta koje je posjetio, urgirao je vjernike i suradnike Djela na nove ideje po tom pitanju. Tako se dogodilo među ostalim godine 1987., za vrijeme boravka na Filipinima, kad je vidio potrebe mnogih siromašnih: predložio je onima koji su ga slušali da započnu centre profesionalnog obrazovanja i socijalne pomoći u Cebu i Manili, a koji sada stvarno dobro napreduju. U drugim trenucima znao je prihvatiti molbe članova crkvene hijerarhije

³ Papa Franjo, Homilija, 3.7.2013.

⁴ Don Álvaro, Bilješke s obiteljskog skupa, 4.3.1988.

⁵ Sveti Josemaría, *Instrucción*, 8.12.1941., br. 57.

kojima je bilo poznato svećeničko srce don Álvara; dogodilo se to u Kongu za vrijeme pastoralnog putovanja godine 1989. Nakon molbe Predsjednika i Tajnika biskupske Konferencije ohrabrio je neke vjernike i suradnike Djela, koji su već ostvarili liječničku ambulantu, da u osobnoj i profesionalnoj odgovornosti razmisle o mogućnosti preuređenja u bolnički centar u koji bi osim tamošnje populacije mogli dolaziti svećenici, redovnici i redovnice, također i iz drugih država koji su radili u toj zemlji. Taj projekt se dalje razvija vrlo učinkovito i pruža posebnu pomoć tisućama ljudi u bolnici, kao i radu ambulante.

Potaknut apostolskom revnošću da širi prakticiranje socijalnog nauka Crkve preporučio je organiziranje škola u kršćanskom duhu za obrazovanje poduzetnika i rukovoditelja, kao što je to bio uradio i sveti Josemaría. Ali nije se zadovoljio da to bude ostvareno u razvijenim zemljama, već je nastojao da se ti projekti ostvare također u zemljama u razvoju, svjestan važnosti za rješavanje problema koji nastaju iz većih socijalnih nejednakosti.

U jednom od svojih pastoralnih pisama, dok je komentirao priču o dobrom samaritanacu, don Álvaro je otkrio nove crte o načinu sjedinjenja pravednosti i ljubavi, što je karakteristično za kršćane koji se nalaze i posvećuju se usred svijeta. Pisao je: „Težnja za brigom i ublažavanjem koliko je moguće materijalnih potreba bližnjega, bez zapuštanja ostalih vlastitih dužnosti, kao dobar samaritanac, nešto je karakteristično za povezivanje svećeničke duše i laikalnog mentaliteta“⁶. Bog od nas traži prije svega da posvećujemo profesionalni rad i vlastite svakodnevne dužnosti. I posred tih dužnosti, kao što je rekao don Álvaro, Gospodin „dopušta da naiđete na neimaštinu i bol drugih ljudi; dakle, jasan znak da svoje zadatke obavljate svećeničkom dušom je da ne budete ravnodušni; a ne manje jasan znak je kad to obavljate bez zapuštanja ostalih dužnosti koje morate posvećivati“⁷.

Jer zasigurno postoji opasnost da sanjate o pomoći narodima i ljudima koji su vrlo daleko, a zaboravljajući na potrebe onih koji su uz nas i također očekuju da čujemo – strpljivo i ljubavno – njihove brige, da im pružimo prikladan savjet, da im konačno posvetimo svoje vrijeme. Tada dolazi trenutak kada se ponašamo kao gostioničar iz poredbe koji je preuzeo brigu nad pretučeničkom čovjekom i ponio ga u kuću. Misleći na taj prizor don Álvaro je rekao: „Svi možete postupiti kao on u vršenju svoga rada, jer svaki profesionalni zadatak na više-manje direktan način pruža priliku za pomoć potrebitim ljudima“⁸. Koliko tebi i meni znači neimaština onih koji nemaju ništa ili im ponestane ono što je potrebno“? Reagiraš li nadnaravno kada vidiš prosjake? Kod tolikog jada na nekim kontinentima kako preporučaš te narode i te ljude?

U svojoj postojanoj brizi za siromahe i emigrante Rimski Prvosvećenik je ponovio da se odnosi na sve potrebite, blizu ili daleko. **Evangelje je za sve! Kada idemo k siromašnima ne znači da se moramo pretvoriti u „siromahe“ ili u neku vrstu „duhovnih prosjaka“. Ne, ne, ne znači to. To znači da moramo ići prema tijelu Kristovu koje trpi; ali također trpi tijelo Isusovo u onima koji Ga nisu upoznali u nauku, razumu i kulturi. Moramo poći tamo! Stoga mi je drago koristiti izraz „poći u periferiju“, u životnu periferiju. Svima, svima njim, od fizičkog i stvarnog siromaštva do intelektualnog siromaštva, koje je također stvarno. Sve periferije i svi križevi na putu: tamo treba ići. I tamo riječju i svjedočenjem sijati sjeme Evangelja⁹.**

Vijesti o množenju djela milosrđa koja se u vjernosti prema duhu svetoga Josemarije razvijaju u mjestima gdje apostolski radimo ispunjavaju me radošću, i to u poslu s mladima kao i s odraslim osobama. Odnos s većom ljubavlju prema bolesnicima koji žive u kući ili su u

⁶ Isto.

⁷ Isto.

⁸ Isto, br. 21.

⁹ Papa Franjo, Govor na Skupštini Rimske dijeceze, 17.6.2013.

bolnici, suradnja s pogonom hrane, briga za potrebite iz predgrađa ili za one koji „postidjeni“ skrivaju svoju situaciju, pratnja starijih u domovima u kojima se nalaze zatvoreni i za koje se nitko ne brine... Sve to nam još pomaže na divan način da se pripremamo na beatifikaciju don Álvara. Pred kratko vrijeme sam vas zamolio da poboljšate duhovnu pripremu za taj događaj: također i djela milosrđa čine dio te pripreme. Intenzivirajte prije svega *apostolat ispovijedi*: nema većeg vršenja ljubavi nego Bogu približiti one koji su daleko od Njega zbog grijeha.

Beatifikacija predragoga don Álvara poziva nas – tako molim Gospodina i njegovu Majku Blaženu Djevicu Mariju – da tisuće ljudi, kao i mi sami na prvom mjestu, više ljubimo Krista i Crkvu. molimo da to bude vrijeme za posebno bratstvo i još jedna prilika više da svoje prijateljstvo i ljubav prenesemo također na sve koji su ovih godina u Opusu Dei na neki način imali udjela na njegovom duhu i apostolatu. Siguran sam da će don Álvaro na poseban način zagovarati svakoga pojedinca od tih ljudi.

Kao i uvijek molim vas da molite za moje nakane. Sada također i za plodove putovanja u centralnu Ameriku koje želim obaviti u drugoj polovici mjeseca.

Sa svom ljubavlju vas blagoslivlja
vaš Otac
+ Javier

Pamplona, 1. srpnja 2014.